

Výklad vize 227

Debata na NP :

Pound a Rebka tentokrát naruby,:

Autor: Sokratés IP: 88.103.161.xxx Datum: 23.12.2008 12:48

aneb dárek k přemýšlení pod stromeček.

Notoricky je všem pravověrným relativčickým známo červenaní fotonů v gravipoli podle pánů Pounda a Rebky. Slavně tím prokázali dilataci času v gravipoli. Letí-li fotony ven z gravipole „červenají“; prý nejvíc za ušima. Když ten experiment P+R obrátíme, tj. když nám fotony padají do nitra gravipole začnou, podle GTR, modrat. No, to je jasný, když ven z gravipole hmotnost ztrácejí, tak směrem dovnitř nám pěkně zbobtnají. Ortodoxnímu relativistovi, je jasné: čím je těleso hmotnější a čím víc se fotony blíží k jeho centru, tím víc zmodrají. Nááádo duúmaat'! Bude-li tím tělesem např. neutronová hvězda zmizí „barva“ fotonů daleko v uf. oblasti. A co takhle černoušek- černá díra?

Trochu jsem se přehraboval v různých odkazech na síti. Našel jsem tam spousta „moudra“ o tom co se stane fotonům když se chtějí dostat ze spárů č.d., o ergosférách, statických mezí a pod. Ale téměř nic o fatálním růstu hmotnosti fotonů padajících do č.d. Až na malý diskusní příspěvek pana Rosa na Aldebaranu. Napsal: „**Je zde například problém s entropií černé díry nebo s nekonečnou energií fotonů padajících na horizont událostí.** Uvnitř černé díry navíc neplatí známé fyzikální zákony. Zkrátka to představuje jasný signál, že **ve formalismu obecné teorie relativity za přítomnosti silných gravitačních polí musí být nějaká chyba.**“ Vřelý souhlas, pane Rosi! Takže kolik slunečních hmotností nám přinášejí i ty nejmenší fotony RZ do nitra každé č.d. o KZ ani nemluvě? Naše č.d. v centru Galaxie prý má obrovskou hmotnost asi 7-8 miliónů hmot Sluncí. Nebuďme troškaři, přátelé! Jestli tam padají „nacucaný“ fotony s ‚nekonečnou‘ hmotností, řekněme po celých 10 miliard let, tak musí ta naše č.d. vážit aspoň tolik co

celý náš vesmír. Možná ještě 10 krát víc. Divím se, že už tam dávno ‚nebydlíme‘. A nebo je ve formalismu OTR, jak praví pan Ros, něco shnilého? Že by se pánové P+R a s nimi celá GTR, pořádně ‚sekli‘? Šťastné a veselé, přátelé!

[reagovat](#)

Re: Pound a Rebka tentokrát naruby,:

Autor: **pbla4024** IP: 86.49.121.xxx Datum: **23.12.2008 16:19**

Nad horizontem není problém. A na/pod horizontem neexistuje statický pozorovatel.

[reagovat](#)

Re: Pound a Rebka tentokrát naruby,:

Autor: **Navrátil Josef** IP: 89.102.42.xxx Datum: **23.12.2008 17:45**

Také dáreček k přemýšlení.

sokrates napsal : „*A nebo je ve formalismu OTR, jak praví pan Ros, něco shnilého?*“ Pane, přečtěte si můj názor na http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/g/g_021.doc a tam hned ten >výklad č. 215<. A tady http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/g/g_019.doc nahlédněte na >výklad č. 208<. Je mi jasné, že tam nenahlédnete a pokud ano, (což už lze považovat za vzácnost), tak mozek vám odmítne nad tím přemýšlet. To vím na 100%...; protože to je ta naše povaha česká : **co Čech, to jiný názor**...škoda, že k mým mnohým vizím odborníci mlčí, protináznaky pečlivě zamlčují-tutlají, ..a pokud občas přijdou, tak je to „já o koze, ty o voze“.

[reagovat](#)

Re: Pound a Rebka tentokrát naruby,:

Autor: **Navrátil Josef** IP: 89.102.42.xxx Datum: **23.12.2008 17:49**

Raketa, která opouští Zemi a bude stále pozorována, bude neustále v této „základní“ soustavě „S“ pozorovatele, ale bude přitom mít svou soustavu „S´“ „vlastní“. Tato „vlastní soustava rakety“ je tedy uvnitř soustavy pozorovatele „S“. Na raketě je velitel-dvojče s pozemským pozorovatelem. Když raketa postupně zrychlováním zvýší rychlost na blízkou céééčku, pak...pak tvrdí soudobá fyzika nastává na raketě dilatace času, tedy zpomalení jeho tempa. **Tady nastává ona chyba chápání**. Na raketě, původem z pozemského materiálu a z pozemské soustavy musí běžet tempo plynutí času stejné jako na Zemi při vypuštění, ale i po něm. Tím, že raketa zrychluje, tak pootáčí svou „vlastní S´“ soustavu vůči základní soustavě „S“ a my- pozorovatel

„doma“ dostáváme do své pozorovatelné informace o tom, že na raketě dilatuje čas, tj. tempo času, tedy ukrajované intervaly času a...a přitom na raketě běží čas stále stejným, původním tempem. Informaci nám donese foton, který vyletí z rakety, která má už pootočenou soustavu a tím ten foton-informátor „na sebe nabere stav“ rakety v pootočeném stavu vůči „domácímu pozorovateli“ a vyletí směrem k zemi aniž po cestě ten foton mění své pootáčení své vlastní soustavy. Takže my zde v „S“ „sejmeme“ dopplerovský posun ve spektru, tedy sejmeme „informace pootočené o gama člen“ z Lorentzovy transformace a k „převedení“ toho dilatovaného času – pootočeného času do „našeho tempa“ musíme informace vynásobit tím gama členem. Na raketě neběží čas pomaleji, ale my na Zemi to tak pozorujeme s tou dilatací...protože **dostáváme** informace relativisticky pootočené. A důvodem **stavu pootáčení** je „zrychlený nerovnoměrný pohyb“ **m.a** – gravitace, co zakřivuje časoprostor a...a to je vlastně ono pootáčení soustavy rakety. A důvodem **stavu pootočenosti** je „stopstav“ tj. rovnoměrný pohyb **m.v**.... **STR není shnilá, ale naše (tedy vaše) chápání její je shnilé.**

reagovat

Re: Pound a Rebka tentokrát naruby,:

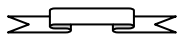
Autor: **Navrátil Josef** IP: 89.102.42.xxx Datum: **23.12.2008 18:08**

Sokrate, podobně je to s tou hmotností předmětu (i fotonu) padajícího do ČD. *Jemu* hmotnost neroste, ale my to tak „doma“ pozorujeme, my o tom dostáváme takové zprávy... relativisticky znehodnocené, protože emitent má pootočenou soustavu vůči naší, tedy pootočené některé osy-dimenze délkové a některé osy-dimenze časové , především ve směru jeho pohybu od nás. ((.. pak relativistickou matematikou zjišťujeme = vypočítáváme, že se mění i hmotnost)) Hmotnost, sokrate neroste, pouze my to tak pozorujeme, dostáváme takové informace = spektrum s posunem čar, což je (myslím si) důkaz pootáčení soustav.

Autor: **Navrátil Josef** IP: 89.102.42.xxx Datum: **09.01.2009 14:45**

Rudý posuv čar ve spektrech je nesporný fakt, ale...ale kde vzali fyzikové "motiv" k interpretaci tohoto posuvu ? - ? - ? Ujal

se první nápad : čím je galaxie dál, tím rychleji se (od nás) vzdaluje, jenže...jenže rudý posuv lze interpretovat i jiným logickým vysvětlením (zda je pravdivé, to nevím..a nechtějí to vědět ani fyzikové), totiž pootáčením soustav : velmi vzdálená galaxie má svou vlastní soustavu pootočenou vůči naší soustavě. A tak fotony (poslové, co donášejí informace) jsou emitentem vypuštěny ze systému s pootočenými, "deformovanými" informacemi a...a přitom foton emitovaný od chvíle opuštění emitenta už cestou k nám "svou vlastní soustavu" nepootáčí, protože letí tou rychlostí c ...a donese tedy nám do pozorovatelné "čáry ve spektru posunuté". Posun čar emisních vůči laboratorním-zdejšími je jasné pootáčení soustav, stav pootočených soustav naší a galaxie. Jasně lze uplatnit Lorentzovy transformace jakožto pootáčení soustav (čím je rychlost galaxie vyšší, tím je soustava jeho pootočenější). Pak by ovšem nešlo o rozpínání vesmíru, ale o "křivení časoprostoru", něco jako "křivení do gigantospirály", nikoliv o nějaké "rozpínání...čímž by byl znehodnocen big-bang jakožto "výbuch" a byl by to pouze "stav změny" (předchází na následnou ... při zahájení odvíjení času). Opět upozorňuji, že moje vize nemusí být dokonalá a nevím kolik jí k dokonalosti chybí.

Výklad vize 228

F.E. SOY komentují červeně

□ Zaslal: ne, 3. prosinec 2006, 17:02 Předmět: Proč se gravitačně vázané systémy kosmologicky nerozpínají?

Překvapuje mne, že se zatím nikdo z diskutujících nedotkl problému možnosti přenosu impulzu rozpínajícího prostoru na hmotné struktury v něm a naopak. Bere se tu jako samozřejmost, že když se rozpíná prostor musí se rozpínat, t.j. vzdalovat se od sebe, i hmotné struktury v tomto prostoru. Někdo holky někdo vdolky. Já říkám, že se prostor (lépe časoprostor) vlní-křiví ; někdo jiný tomu říká „rozpíná se“ – copak to svou podstatou není stejné je-li prostor „rozepnutý“ anebo do pěny zvlněný ??? Opravdu je v tom rozdíl ? Nemůže pozorovatel „pěnu“ vidět jako „rozepnutý prostor“ ? vůči jednotkovému stavu ? Proto se všech diskutérů ptám: Jakým materiálním způsobem přenášejí geometrické prvky prostoru na hmotná tělesa svůj impulz (?), získaný rozpínáním? Setrvačný pohyb

kosmických těles, jak je obecně známo, probíhá bez zjevného tření s prostředím vesmírného vakua-prostoru a tím nadevší pochybnost dokládá, že přenos impulzu mezi hmotným tělesem a prostředím vakua je nulový! Vesmírný prostor je, pokud mu přiznáme kromě geometrických také jisté fyzikální vlastnosti, prostředím s absolutní fluiditou a má tedy vůči hmotným strukturám vlastnosti dokonalé tekutiny, nebo dokonalého plynu.[b]**Lze proto recipročně předpokládat, že také údajný pohyb geometrických prvků rozpínajícího se prostoru nepřenáší svůj impulz (lze-li o něm takto hovořit) na hmotná tělesa v něm a množina rozpínajících se prvků prostoru ony galaktické hmotné struktury bez tření, jako ideální plyn obtéká!**[/b]

Mělo by tedy platit: prostor neklade odpor hmotě v jejím pohybu, hmota neklade odpor prostoru v jeho rozpínání! Může mi někdo vysvětlit proč tedy prostor při svém rozpínání strhává sebou hmotu?

Polster

□ Zaslal: ne, 3. prosinec 2006, 20:09 Předmět: Re: Proč se gravitačně vázané systémy kosmologicky nerozpína

F.E. SOY napsal:

Překvapuje mne, že se zatím nikdo z diskutujících nedotkl problému možnosti přenosu impulzu rozpínajícího prostoru na hmotné struktury v něm a naopak. Bere se tu jako samozřejmost, že když se rozpíná prostor musí se rozpínat, t.j. vzdalovat se od sebe, i hmotné struktury v tomto prostoru. Proto se všech diskutérů ptám: Jakým materiálním způsobem přenášejí geometrické prvky prostoru na hmotná tělesa svůj impulz (?), získaný rozpínáním? Setrvačný pohyb kosmických těles, jak je obecně známo, probíhá bez zjevného tření s prostředím vesmírného vakua-prostoru a tím nadevší pochybnost dokládá, že přenos impulzu mezi hmotným tělesem a prostředím vakua je nulový! Vesmírný prostor je, pokud mu přiznáme kromě geometrických také jisté fyzikální vlastnosti, prostředím s absolutní fluiditou a má tedy vůči hmotným strukturám vlastnosti dokonalé tekutiny, nebo dokonalého plynu.[b]**Lze proto recipročně předpokládat, že také údajný pohyb geometrických prvků rozpínajícího se prostoru nepřenáší svůj impulz (lze-li o něm takto hovořit) na hmotná tělesa v něm a množina rozpínajících se prvků prostoru ony galaktické hmotné struktury bez tření, jako ideální plyn obtéká!**[/b]

Mělo by tedy platit: prostor neklade odpor hmotě v jejím pohybu, hmota neklade odpor prostoru v jeho rozpínání! Může mi někdo vysvětlit proč tedy prostor při svém rozpínání strhává sebou hmotu?

Já to chápu takto: Prostor (časoprostor) běžně ovlivňuje pohyb těles. **Ovšem svou křivostí, nikoliv „pouze“ tím, že „je-existuje“.** Je to obyčejné ? obyčejné ? gravitační působení. Přesto, že je tedy prostor prázdný, dokáže donutit ? **prostor nikoliv, ale křivost prostoročasu „dokáže donutit“** Země obíhat kolem Slunce, nebo ovlivňuje trajektorie celých galaxií. Stejně tedy "předává impulz" při rozpínání. **„Křivost“ je tím co se jeví jako rozpínání. „Kdo“ křivost způsobuje a proč, to pak je velkou záhadou. Pro mě ale ne : Změnou stavu čp je ta křivost která křiví čp do útvarů nejen vlnobalíčkových, ale i do útvarů-stavů prostoročasových křivostí jako jsou pole...a samotný křivý čp, který „nevypadá“ jako hmota a pole.** Nějaká oblast prostoru je lokálně plochá a tělesa nemají důvod z ní někam unikát. Lokální souřadná soustava spojená s takovou oblastí ale může být v pohybu vůči jiné oblasti někde jinde. **Soustava jedna k soudtavě druhé, ano, ale tím jste neodpověděl na otázku „ proč se mezi soustavami rozpíná časoprostor (tj. jak se ptá pan F.E.SOY)** V rámci té jiné oblasti se tělesa zase pohybují rovnoměrně přímočaře, nicméně se pohybují zrychleně vůči té první (vzdálené) lokálně ploché soustavě. **Podle kinematiky. Jenže tu je řeč o tom, že prostor se mezi galaxiemi rozpíná nezávisle na té kinematice a gravitaci. Takže pane Polster, Vaše řeč je o koze a jeho řeč o voze.** To je podstata geometrie v

křivočarých souřadnicích. Nikoliv. Okecáváte. **Vlastnosti** vzdálené oblasti **prostoru** u Vás má prostor všude jiné „vlastnosti“? mohou být hodně odlišné od prostoru zde u nás, ale my se pohybujeme pouze podle geometrie prostoru zde. Tak jím můžeme být i v jistém smyslu unášeni. V „jistém“ smyslu mohu si vymyslet cokoliv. Abychom nebyli "uneseni" prostorem, museli bychom se totiž vůči lokálnímu prostoru pohybovat zrychleně. ??

Zoe

□ Zaslal: ne, 3. prosinec 2006, 20:30 Předmět: Re: Proč se gravitačně vázané systémy kosmologicky nerozpína

F.E. SOY napsal:

Mělo by tedy platit: prostor neklade odpor hmotě v jejím pohybu, hmota neklade odpor prostoru v jeho rozpínání! Může mi někdo vysvětlit proč tedy prostor při svém rozpínání strhává sebou hmotu?

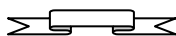
Prostor není forma tekutiny, ani žádný podobný nesmysl. **Prostor** dimenze D **je množina vektorů**, úžasně ...; takovou vědeckou >pravdu< by člověk z Muladiho ani pendrekem nevymlátil! v níž maximální systém lineárně nezávislých vektorů, (tzv. báze prostoru) obsahuje D vektorů.

Pro naše účely si prostor dimenze 3 můžeš představit jako množinu všech uspořádaných trojic prvků algebraického tělesa R . Vektorová báze pak tvoří souřadný systém daného prostoru.

Použijeme-li geometrodynamickou soustavu jednotek, kde c metrů v geometrodynamických jednotkách odpovídá 1 sekundě v SI, pak se dá prostoročas popsat jako čtyřdimenzionální vektorový prostor transformovaný přes Minkowského metrický tenzor. V Havkingově pojetí se časová souřadnice násobí ještě imaginární jednotkou takže metrika vypadá úplně jako by se jednalo o čtvrtý rozměr prostorový. Zobecnění na vícerozměrné prostory a časy už potom není problém. V obecném případě zakřiveného prostoročasu se zavádějí Christoffelovy koeficienty afinní konexe, které umožňují matematicky zachytit skutečnost, že v obecně zakřiveném prostoru se může tvar vektorové báze měnit bod od bodu.

Rozpínání prostoru pak vlastně znamená plynulou transformaci vektorové báze. Pochopitelně tedy k žádnému předávání impulsu nedochází, polohové vektory jednotlivých objektů ve vesmíru se vůči dané bázi nemění, pouze kopírují transformace vektorové báze. **Dá se na to dívat ještě i jiným pohledem - rozměry prostoru se s časem nemění, objekty v něm (a s nimi spojená měřítka) se však stávají menšími a menšími, až budou nejmenší na celém světě.** 😊 čili „zcvrkávání“

No, vida Davida. Až dnes 11.01.2009 jsem si všimnul, že ZOE říká (sice učeně a já laicky) to, co já už spoustu let.

Výklad vize 229

Zopakujme si...:

Na Mageu jsem řekl [21.6.06 - 17:08]

Od té doby, co Einstein přišel na to, že hmota zakřivuje prostoročas, (respektive gravitační pole je samo o sobě přímo zakřiveným časoprostorem) se začaly „rodit“ geometrie. Celé dvacáté století se matematikové a fyzikové pouštěli do vymýšlení matematicky-geometrie jak pomocí abstraktního myšlení zdeformovat, jak zkrotit časoprostor, aby to „něco“ dělalo s hmotou, aby to „něco“ fyzikálního reprezentovalo. Zpracovávali všemožné geometrie, aby odpovídali „čemusi“ a vznikla tak ustálená řada : Minkowského prostoročas, Schwarzschildova geometrie, Reissnerova-Nordstömova geometrie, Kerrova geometrie, Kerrova-deSitterova geometrie, Kerrova-Newmanova geometrie a další teoreticko-

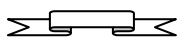
matematická zpracování fyzikálního světa pomocí geometrií jako Wheelerova geometrodynamika, fraktální geometrie (Mandelbrot a jiní), matická geometrie prostoročasu, geometrie topologická, geometrie strunová desetidimenzionální, geometrické popisy geodetil, Schwarzschildova metrika, Eddingtonova-Finkelsteinova souřadnicová soustava, Penroseův prostoročasový diagram, Hamiltonových-Jacobiho rovnic, efekt strhávání lokálních lokálních inerciálních soustav, existence ergosféry, Penroseův proces, superradiace, singularita křivosti - neomezeně velká křivost prostoročasu v blízkém okolí singulárního bodu, Schwarzschildova sféra, teorémy, křivosti, (Neúplnost prostoročasu však nemusí být vždy způsobena singularitou křivosti.), Byly zkonstruovány příklady, např. prostoročas Taubův, Newmanův, Tamburinův a Untiho, který splňuje podmínky definice singularity

A tak dáleUrčitě jsem nevypsal naprosto všechny možné aktivity a snahy fyziků a matematikou „**jak zkroutit, zvlnit, zatočit a zdeformovat časoprostor**“... a to jsem opomněl vlnové funkce a další a další „lidské výmysly“ a manipulace s geometrií tj. s tím, co má více dimenzí. Tedy veličina délka. (to se to kroutí, cóóó, páni matematici, když veličina má více dimenzí- která jiná je má?--... nekonečný řetězec volby možností návrhů a způsobů co vše se může g e o m e t r i c k y zdeformovat jsou-li k dispozici dimenze (i když obtíže tomu dodává ten čas a musí se řešit vesmír jako čtyřdimenzionální ... 4-hybnosti, 4-vektory, 4-momenty, 4-rychlosti a bůhví co ještě) . Ale matematika je kouzelnice, umí vymyslet na zadání fyzika cokoliv, že ? ((a taky jednou vymyslí geometrostavy časoprostoru se třemi dimenzemi délkovými + třemi dimenzemi časovými))).

Proč vše říkám?, otázka : vesmír kouzlí svou proměnnost geometrií podle fyziků?, podle toho kolik geometrií a jaké oni vymysleli ? Anebo obráceně : vesmír sám si kroutí geometrie a fyzikové je mají pouze kopírovat z vesmíru ?

Je vidět, že vesmír se chová spíš podle toho co mu fyzikové vymyslí....za geometrie. Je dokonce vidět, že geometrie (pletení pomlázky ze tří prutů) je důležitější než cokoliv jiného v tom světě a vesmíru...3/4 všeho napsaného se baví-pojednává o tom časoprostoru, zbytek je na ostatní "zbytky". A je vidět, že žádná geometrie dosud nepadla jako univerzální, jako nejlepší , jako vybraná – z vesmíru opsaná, ta kterou On používá. (doufám, že nepoužívá všechny, co člověk vymyslel... to bych navrhoval matematikům nic jiného nedělat, jen do foroty vymýšlet libovolné geometrie a pak je zkoušet vesmíru jako švadlenka slečně šaty). A jsem u těch vlnových funkcí. Pročpak matematikové nevymyslí takové funkce „kroucení“ dimenzemi (Navrátil tu diferenciální a jinou těžkou matematiku neumí jinak by to už tu dávno bylo), že by z nich (teoreticky pro budoucí potřebu užití) nadělali vlnobalíčky které kdyby měly „své předepsané speciální parametry", tak by reprezentovaly co ? no hmotové elementy. Pročpak to nezkusit ?? To je zakázaný ? to dostalo celé lidstvo příkaz dělat desítky geometrií, viz nahoře, ale zákaz udělat vlnové funkce pro vlnobalíčky ? (((protože to navrhl laik Navrátil ?))) ...

Tvrdím, že není možné na věčné časy takovou možnost obcházet a se jí vyhýbat. Jednou se to navrhnout ke zkoumání musí.... pak se pozná, že Navrátil měl pravdu, že ve vesmíru se rodí-vyrábí-realizuje hmota „pomocí geometrického kroucení dimenzí veličin délka a čas“ do vlnobalíčků. Mě umlčet můžete, pravdu nikoliv... a já na ní mám naději.

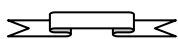
Výklad vize 230

19.01.2009 12:29 : Škoda, že nejsem dobrý matematik. Určitě bych se podíval „hlubokomyslnýma očima“ na problém Einsteinových rovnic, které podle Friedmana „musí“ znamenat **buď** rozpínání vesmíru **anebo** smršťování (čistého časoprostoru). Čili obojí je možné. ((ale v jiném vysvětlení))). A prý tyto >předpovědi teoretické< byly potvrzeny astronomickými pozorováními : **a**) reliktním záření, **b**) Hubbleovým zákonem – posuvy ve spektrech aj. Já si myslím názor, že to není „buď a nebo“, ale obojí „současně / souběžně“ přesně podle toho z jaké pozice se na to dívám-pozoruji. Kdyby se na vesmír díval pozorovatel velký jako *livanec galaxií* (tj. 40% velikosti vesmíru , tak by do své soustavy vyzoboroval „smršťování vesmíru", tedy jeho objektů "uvnitř". A vysvětlení já si myslím, že je jiné než fyzika presentuje, tedy jak si „vyhodnocuje“ svá astronomická pozorování prý bezesporně

potvrzující teoretické předpovědi OTR. Nejde o „rozpínání“ čp, ale o >zaoblování – křivení čp<. Hubbleho zákon, potažmo doppler-posuvy jsou důkazem pootáčení soustav, (kvasaru či moc vzdálených galaxií) než důkazem rozpínání. Máme-li nekřivý čp a pak z něho uděláme "pěnu", může se za jistých okolností jevit pozorovateli >jako rozpínání čp<. Myslím si, že megapozorovatel co vidí ono „smršťování“ vesmíru vlastně vidí „vlnění-křivení“ čp až do úrovně „časoprostorové pěny“ (ta je jasným zkřivením čp). My tu pěnu také skoro pozorujeme koukáním do mikrovesmíru

26.01.2009 09:29 : POKUSTE SE uvažovat se mnou : „Na fotonu“ čas neběží...žeano. A „na fotonu“ pozorovatel (abstraktně řečeno) pozoruje jak vůči Periferii vesmíru ten foton stojí, protože Periferie vesmíru >letí< = rozpíná se céééčkem a ...a foton ať z libovolného místa ve vesmíru letí libovolným směrem, tak vždy letí „proti“ Periferii a s tou letí stejnou rychlostí, tedy oba stojí. Anebo nestojí? Jakou mají vlastně rychlost fotony v abstraktním vesmíru, kde nic jiného není než nekřivý čp a fotony? – není pak jedno zda napíšeme pro tu jejich rychlost $c = 1/1 = 0/0 = \text{nekonečno} / \text{nekonečno}$...???... (protože není čím, kým a podle čeho stanovit >jedničku<, její velikost ..a matematikové si to už sami dají do poctivé matematiky, zde to je jen „filozoficky“.) Dál: Kdyby ve vesmíru neexistovala žádná hmota (pouze fotony) pak by vesmír, jeho časoprostor byl totálně plochý, nekřivý. **Křivost** vesmíru, respektive čp (např. od gravitace) dělá jen hmota. Banálně-prozaicky řečeno: *V prázdném čp „vše“ co letí pomaleji než foton „to“ hmotní.* (($\mathbf{m(0)} \cdot \mathbf{c} = \mathbf{m} \cdot \mathbf{v}$; Pozor, tato rovnice není zcela vpořádku, chybí do ní ještě „něco“ zabudovat)). A nyní toto: Časoprostor s fotony, co si „letí“ céééčkem je plochý; hmota pak čp křiví. Pokud je to možné a je to tak, pak možnosti křivení a křivení reálné nejsou ničím omezeny (ikdyž výsledný stav křivosti ve vesmíru pozorovaný nakonec je realizován do malého vybraného počtu „křivostí“ = pole aj.) Ale teoreticky může křivost čp nabývat i pěnovitěho charakteru (na mikroúrovni). Lze podle této úvahy tedy říci, že i rychlost menší než cééé je, zjevuje se vlastně díky „křivení“ čp...že vlastně rychlost vééé je „projekcí“ (pozorovanou projekcí) rychlosti céééé po křivé trajektorii.

27.01.2009 11:59 : Big-bang není žádný výbuch, ale "přechod-předěl" ze stavu předchozího do stavu následného; že může v něm být vesmír i singularní i nekonečný zároveň, viz -> $c = 1/1 = 0/0 = \text{nekonečno} / \text{nekonečno}$. ($c^3 = 1^3 / 1^3$... atd.). Dojde-li po Třesku z nějakých důvodů (já ho nazývám střídání symetrií s asymetriemi) k rozpínání čp, pak je to v jistém smyslu jako smršťování podle velikosti pozorovatele, a je to v jistém smyslu "vlněním-křivením" čp do podoby pěny...postupně do pěny čp přes všechny možné křivosti čp. Křivost čp (i pěna čp) je defacto "nejednotkový poměr dimenzí veličin" čili po Třesku už není $c = c = 1/1$, ale $c > v = 1/\text{číslo}$ (číslo od jedné do nekonečna), **čili to je v abstraktním smyslu "ono křivení" čp po Třesku -> $c^3 = k \cdot v^3$**

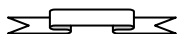

Výklad vize 231

Formulace doktríny strunové teorie →

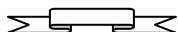
Planckova konstanta určuje základní strukturu prostoročasu, přičemž jeho fundamentální element: struna, je podle polní formulace teorie strun kvantově rozplhlý jedno-rozměrný objekt vyskytující se v celém prostoročasu. → zdroj → <http://www.osel.cz/index.php?clanek=2836>

Můj rozbor: říká se tu že fundamentálním elementem prostoročasu je >struna< a jedním dechem se tu říká že struna je objekt v prostoročasu, opakuji „je v prostoročasu“ je uvnitř toho prostoročasu...což chápu jako že struna „plave-je“ v něčem, tj. v jistém stavu který se jmenuje časoprostor.... ?? Tak jak to je PŘESNĚ?

Výklad vize 232

Sokrates napsal na NP : Zjevně jste nepochopil smysl mého sdělení: **křivost charakterizuje nerovnost hmotných objektů**. Vy a s Vámi apologeti GTR, aplikujete pojem křivost i na podle vás bezhmotný, nemateriální prostor. To je nebetyčná zhovadilost. Co není materiální nemůže být zakřivené! Vymyslete si nějakou jinou vlastnost prázdného prostoru pro vaše fyzmatické seance, **ale zakřivený může být jen hmatatelný, materiální objekt**. Vypůjčte si něco od psychotroniků ti mají velkou fantazii.

Výklad vize 233

[17.7.06 - 16:27]

PENROSE napsal a já komentuji modře :

Ačkoli tyto čtyři teorie (kvantová teorie, speciální teorie relativity, obecná teorie relativity a kvantová teorie pole) jsou pozoruhodně úspěšné, mají své problémy... Obecná relativita předpovídá existenci prostoročasových singularit. V kvantové teorii existuje „problém měření“... Je možné, že řešení různých problémů těchto teorií spočívá v tom, že tyto teorie samy nejsou úplné. Například mnozí teoretici anticipují, že kvantová teorie pole by mohla nějakým způsobem „vymazat“ singularity z obecné relativity ...

Rád bych se zmínil o ztrátě informace v černých dírách, která souvisí s posledním problémem.

Souhlasím téměř se vším, co o tom řekl Stephen Hawking. Ale zatímco **Stephen se dívá na ztrátu informace způsobenou černými dírami jako na další neurčitost ve fyzice, která je nad neurčitostí kvantové teorie, já ji pokládám za „komplementární“ neurčitost...** Je možné, že nepatrně informace unikne v okamžiku vypaření černé díry ... ale tento nepatrný zisk informace je mnohem menší než ztráta informace při kolapsu [...]. Já si myslím, že „informace“ je stav zvlnění časoprostoru (a tedy i za stav hmoty, neb i hmotu považuji také samozřejmě za zvlněný stav časoprostoru), respektive informace evoluční jsou pouze vybrané stavy, vlnostavy (podle čeho, jakých parametrů, jsou vybrané, nevím), které stanovily „klonový stav“ (já jsem si to tak nazval tímto slovíčkem..v možnostech vlnové funkce stav s jistými přesnými parametry, které „zamrzly“ v čase) v posloupnosti vlnostavů časoprostoru. Takový každý byl pak hmotovým stavem určitého charakteristického projevu, což byly a jsou elementy hmotové a následně jejich konglomeráty (molekuly, sloučeniny, DNA). Informace obecná fraktální-neklonová (homogenní šum) není porovnávána s „vybranou“ – klonovou informací, ale klonové informace se porovnávají mezi sebou, pak to jsou informace v duchu pojmu informací.

Při kolapsu hvězdy (libovolně složité materie), „ztráta informací“ znamená p o s t u p n é „odvlnění vln“, tedy znamená „bourání vlnobalíčků“ (co existovaly po svém vzniku v průběhu toku času jako klon na věky), které příroda geneticky naklonovala a to „v opačném pořadí“, ale ve stejné šipce času. Takže informace se v černé díře ztrácejí tím, že složité vlnobalíčky časoprostoru – co byly hmotou – se „rozbalují na jednodušší vlnobalíčky...ale co do poštu, ten se nemění (nebo málo při nějakém vypařování)

Jestliže v myšlenkovém experimentu uzavřeme systém do obrovské krabice, můžeme uvažovat, jak se jeví vývoj hmoty v této krabici z hlediska popisu ve fázovém prostoru 1) . Ano, vývoj hmoty...v krabici = v černé díře : „rozbalují se vlnobalíčky na jednodušší vlnobalíčky, ale „nepřibývá“ objemu, nepřibývá časoprostoru pod horizontem událostí (jako to opačně bylo po Třesku). Po třesku věda fyzikální uvažuje s inflací tj. s „náhlým-okamžitým“ rozepnutím prostoru (čas neroste, a roste „x“-délka). Tím roste-narůstá počet vlnobalíčků (fotonů)(nikoliv v černé díře ... tam počet neutronů je konstantní), ale nenarůstá „kvalita“-různorodost vlnobalíčků. Pokud by fyzika uvažovala s rozepnutím prostoru (časoprostoru) podle spojité funkce, hyperboly $a \cdot b = 1$, kde by „a“ representovalo prostor (lépe časoprostor $x^3 \cdot t^0 / x^0 \cdot t^2$) a „b“ by representovalo hmotu ($x^3 \cdot t^1 / x^0 \cdot t^3$), pak by to znamenalo, že „a“ se zvětšuje-přirůstá od nuly k nekonečné hodnotě a hmota - její nejjednodušší stav asi fotony - se „téměř-veškerá“ zrodila ve Třesku a postupný přírůstek klesá k nule. Z entropického pohledu pak veškeré množství hmoty vzniklé ve Třesku do stavu nejjednoduššího vlnobalíčku časoprostorového se

postupem-odvíjením času vždy zesložití a to vždy jeho menší a menší kvantum. Opět se tato entropie děje podle hyperbolického vztahu $a \cdot b = 1$ kde a -kvalita a b -kvantita ...to znamená, že blíží-li se $a \Rightarrow 100\%$ tak $b \Rightarrow 0\%$. Chci říci, že příklad je zde na Zemi. Vesmír „vyrobí“ „a“-kvantum vlnobalíčků o kvalitě „b“. Pak z kvanta „a“ tj. na a zmenší ho o „fous“ na množství $\square\square$ posloupnosti vezme vesmír první stav a) ... ne, omlouvám se... že to pomocí matematiky neřeknu. $\square\square\square\square\square\square$)

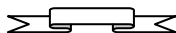
Popíši to tedy slovním popisem : Mysleme si, že vesmír po Třesku vyrobil „nekonečné“ množství prvních naklonovaných vlnobalíčků, tedy fotonů. Nyní vzal vesmír z tohoto množství 99,09% těch fotonů („zbytek“ tj. nekonečně moc mínus 99,09% zůstalo na věky klonem) a vyrobil z nich stylem změny vlny, tj. procedurou geneze, vlnobalíčkovou proměnou jiný vlnobalíček, např. vlnobalíček který má jméno elektron. Pak vzal vesmír elektrony, tj. 98,09% elektronů (zbytek ponechal jako klony) a genetickou proměnou z nich navlnobalíčkoval jiný vlnostav a to už byl např. proton. Pak v posloupnosti genetického vyrábění stavů-klonů vzal vesmír opět 97,09% protonů a vyrobil z nich změnou vlnobalíčku na jiný vlnobalíček neutrony (zbytek protonů zůstal navěky ve stavu klonu). Pak vzal vesmír opět 96,09% všech neutronů a přidal elektrony a udělal z nich už konglomerát hotový – vodík. Pak vzal 95,09% vodíku a genetickým výběrem „stavu“ (nevím kde bral z toku fraktálů ony klono-stavy ?) a vyrobil helium...atd. Čili v posloupnosti zesložitřování hmotových stavů a větvení do konglomerátových stavů, dochází ke zesložitřování „rozvětvené posloupnosti“ (jako dominové řady) a čím je hmota složitější tím jí je ve vesmíru méně a méně... a . $b = 1$. Tedy vodíku je 72%, helia je 23% , lehkých prvků je 2%, těžkých prvků je 0,5%, jednoduchých sloučenin (jako CO₂ , H₂ O atd.) je 0,1% , složitých sloučenin je 0,01% jednoduchých bílkovin je 0,0001% z celkového množství ve vesmíru a pak čím je hmota složitější, tím stále jí je ve vesmíru méně a méně, složitost-kvalita roste a kvantita klesá ...DNA je co do množství-kvantity už jen 0,000000000000000000000001% váhového množství celku a... a je-li myšlení také hmotové, pak jeho složitost už narůstá do stavu nepředstavitelné složitosti, že se blíží (ta složitost – kvalita) Bohu.... bůh v nás.... složitost vlnobalíčků-konglomerátů hmotových tak roste ad-absurdum a „noří“ se do „bílé díry“. Černá díra je pak opravdu v tomto pojetí „stlačený fotonový stav“. V oblasti fázového prostoru odpovídající situaci, v níž je přítomna černá díra, budou trajektorie fyzikálního vývoje stále blíže a objemy sledující tyto trajektorie se budou smršťovat. To je způsobeno ztrátou informace v černé díře. Toto smršťování je v přímém rozporu s jednou poučkou, větou, zákonem klasické mechaniky s Liouvillovým teorémem, který říká, že objemy ve fázovém prostoru zůstávají konstantnípodobně jako u inflace po Třesku, ale ...ale u černé díry to je jinak...

Takže prostoročas černé díry porušuje tento teorém. Já na to pohlížím tak, že ztráta objemu ve fázovém prostoru je vyvážena procesem „spontánního“ kvantového měření, v němž informace se získává a objem fázového prostoru roste. Proto pokládám neurčitost způsobenou ztrátou informace v černé díře za „komplementární“ k neurčitosti kvantové teorie: jedna je odvrácenou stranou druhé... i pohled na informaci lze brát a vidět v pojmech „kvality a kvantity“. V černé díře je „nekonečně mnoho kusů informací jedné a téže kvality“, tedy stejných...miliardy stejných „klon-informací“. Opět je to hyperbolická závislost $x \cdot y = 1$ (kvalita krát kvantita je konstantní). V černé díře je nekonečně mnoho vlnobalíčků jednoho druhu..(např. neutrony).

poslední odstavec okomentuji jindy, musím si dát pohov

Uvažujme myšlenkový experiment Schrödingerovy kočky. Popisuje situaci kočky v krabici, v níž foton dopadá na polopropustné zrcadlo a propuštěný foton dopadne na detektor. Jestliže detektor zaznamená foton, automaticky spustí revolver, který zastřelí kočku. Jestliže detektor foton nezaznamená, kočka zůstává živá. (Vím, že Stephen Hawking by nesouhlasil takto zneužívat kočku, byť v myšlenkovém experimentu.) Vlnová funkce systému je superpozicí těchto dvou možností... Proč však nám naše vnímání nedovoluje vnímat makroskopickou superpozici takovýchto stavů namísto pouhých makroskopických alternativ „kočka je mrtvá“ a „kočka je živá“?... Předpokládám, že něco nefunguje se superpozicí alternativních prostoročasových geometrií, které by se objevily, kdyby byla zahrnuta obecná relativita. Možná superpozice dvou různých geometrií není stabilní a rozpadá se do dvou alternativ. Příkladem geometrií by mohly být prostoročas živé kočky nebo prostoročas mrtvé kočky. Nazývám tento rozpad do jedné NEBO druhé možnosti objektivní redukci, což se mi obzvláště zamlouvá pro příhodný akronym (OR). Jak se k tomu vztahuje Planckova délka 10–33 cm? Kritérium přírody určující, kdy jsou dvě geometrie podstatně rozdílné, by záviselo na Planckově délce a ta určuje časové měřítko, v

němž se objevuje redukce do různých alternativ.

Výklad vize 234

07.05.2009

Opět a opět se na fyzikálních fórech, nyní na NP, budou donekonečna objevovat ironické pichlavé posměchy stále stejných „anonymoušů“, kteří nedokáží unést svůj abst'ák →
(opět si tu nějaký „dedek-blbek“ ocitoval odněkud moje slova, vytržení z kontextu) →

VĚDA: Něco je cítit v éteru

[zpět na článek](#)

Výpis zvoleného vlákna. Zobrazit celou diskusi [podle vláken](#), [času](#)

počet příspěvků: 11488, poslední: 07.05.2009 00:07, [přehled diskusí](#)

uzasneeeeeee:

Autor: dedek-blbek **IP:** 203.113.25.xxx **Datum:** 06.05.2009 22:04

Po Třesku nastala první nerovnováha – nelinearita = gravitace. Tu vystřídala rovnováha = linearita v nějakém interakčním stavu-rovnici ; a zas nastala jistá nelokální nerovnováha a ta byla vystřídána jinou lokální rovnováhou a to se děje stále kolem nás, furt – já tomu říkám „Princip horkého bramboru“. (... kde je brambor, když zvýšíme frekvenci jeho přehazování z dlaně do dlaně ad absurdum ? To, co říkám je rovnice, kde na pravé straně je „A“ a na levé straně je také „A“ ale mezi nimi je ta jednička, která nemá „kam jít“ "A" = 1 + "A")

[reagovat](#)

Re: uzasneeeeeee:

Autor: K. Prutkov **IP:** 74.86.238.xxx **Datum:** 06.05.2009 22:51

Dědku tak to já mám jiný názor. Popíšme náš vesmír jako "viditelnou membránu", tedy hyperpovrch D-brány, v níž nyní existujeme. Scénář pak předpokládá existenci blízké "skryté membrány", jiného vesmíru na D-bráně, který je paralelní vůči našemu vesmíru. Na počátku, dokonce snad po velmi dlouhou dobu, byla viditelná membrána chladná, statická a prázdná. V určitém okamžiku se od skryté brány oddělila lehčí "rozměrná membrána", která se pohybovala napříč mezerou ve zmíněných dodatečných prostorech a srazila se s viditelnou membránou. Mezi membránami před a po srážce působily gravitační a jiné silové interakce, v jejichž důsledku se viditelná membrána před srážkou smršťovala a po srážce rozpínala. Toto smršťování, srážka a rozpínání vedlo ke vzniku rozpínajícího se vesmíru, jaký dnes pozorujeme. Membrány, které se srazily, byly na počátku ploché (ve smyslu prostorové křivosti) a tato plochost se přenesla do našeho vesmíru po srážce membrán. Vlny v rozměrné membráně ustavily rovnováhu mezi homogenitou a velkoobjemovou strukturou, kterouž dnes pozorujeme...Ták a co ty na to ?

[reagovat](#)

Re: uzasneeeeeee zas tak nee ;-):

http://neviditelnypes.lidovsky.cz/diskuse.asp?iddiskuse=A070621_113850_p_veda_wag&vlakno=31989419#31989419

..a tak pro něho, i pro ostatní, mu dám (narychlo spíchnutou) svou odpověď sem :

Princip „horkého bramboru“ (přehazovaného z dlaně do dlaně při zvyšující se frekvenci až na ad absurdum) je principem střídání symetrií s asymetriemi v posloupnosti stavů, (od big-bangu podnes) přičemž zákony zachování – symetrie platí jen jako „stopstavy“ (rovněž tak i asymetrie platí jako

stopstavy). Své úvahy o tom jsem začal dávno. A na netu je zveřejňovat v modifikacích už v r. 2004 a 2005, zde →

http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/aa/aa_004.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/aa/aa_002.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/aa/aa_008.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/aa/aa_013.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/i/i_141.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/h/h_082.jpg

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/h/h_052.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/r/r_009.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/r/r_003.doc

a zde → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/r/r_002.doc

a i jinde , např. na Neviditelném psu tento :

(Streit napsal 09.02.06 11:37) :

Ale já jsem Ti opravdu rozuměl už předtím. Jinými formulacemi to nevylepšíš. Píšeš: "Přesto když už jsem jaksi „musel“ spekulovat o té posloupnosti stavů až k Začátku-Začátkoviči..". Slovo POSLOUPNOST nezlob se na mě vyjadřuje ČASOVÝ průběh, že něco bylo dříve a něco později. Také tvrdíš, že se čas ZAČAL odvíjet. Používáš minulého času, a já se ptám, kdy tedy "začal" se čas ukrajovat? Než se začal "ukrajovat", musela by existovat symetrie všech možností, tedy mohl ZAČÍT se odvíjet kdykoliv. Proč právě před 14 miliardami let? Jaké příčiny vedly ke vzniku časové asymetrie? Ta fázová změna začala bez příčiny? A může existovat vztah příčina-následek bez času ? Neříkej, že Ti nerozumím. To Ty a všichni ti, co ve velkém třesku vidí počátek času, nerozumí vlastním hypotézám, mlží a krouží okolo jako kolem horké kaše.

(Navrátil reaguje) :

Slovo posloupnost, Dušane, nemusí vždy vyjadřovat časový průběh, např. lenoch a boháč ; lenoch a dva boháči ; lenoch a tři boháči ; lenoch a čtyři boháči ...atd. No, budiž, že téměř všechny nečíselné posloupnosti nějak souvisí s časem, protože změna jakákoliv vždy do toku času „zapadne“. Ano, říkám (netvrdím), že čas se začal odvíjet ve Třesku – toto sdělení konstatování ovšem může říci pouze hmota, neb ona je důsledkem spuštění toku času a tok času tedy ukrajování intervalů na časové dimenzi je dílem zákona o střídání symetrií s asymetriemi a tedy tok času souvisí se změnou jednotky tedy souvisí s intervalovým etalonem na časové dimenzi, který „má“ daná hmota v pohybu vesmírem. A pohyb vesmírem $v < c$ souvisí s velikostí hmotnosti... a tedy i tempo toku -ukrajování intervalů času souvisí s daným pozorovatelem. Ano, ona posloupnost změn stavů, o které jsem mluvil souvisí se změnami tempa toku času – se změnami ukrajování intervalů na časové dimenzi neb tuto posloupnost změn posuzuje pozorovatel „Země“ (člověk na Zemi), a on tu posloupnost (změn stavů časo - prostoru a hmoty, a zákonů) vidí sleduje z jisté pozice, i časové pozice své a tak tu posloupnost změn člověk - Země musí posuzovat z časového hlediska. Proto lze z pozice hmotného člověka (majícího parametry asymetrické vůči čemukoliv) hodnotit posloupnost změn stavů „v čase“, který měl pro tohoto pozorovatele „své tempo ukrajování intervalů“ a podle tohoto etalonového tempa on tu posloupnost posuzuje. Čili mohu mluvit o skocích na posloupnosti a i o takovém skoku, kdy se ukrajování intervalů na časové dimenzi mění z jednotkového intervalu na nejednotkový (právě toho daného pozorovatele) a ten mohu pouze porovnat s rychlostí světla... jakožto jediného možného „pevného bodu“ ve vesmíru. Ostatní parametry jsou vztažné : mění-li se stav hmoty, mění se rychlost, mění se poloha-místo, mění se poloha-stáří, mění se hmotnost, mění se tempo odvíjení času a mění se tempo rozpínání prostoru – a to vše musí být v přísné geometro-matematické (relativistické/nerelativistické) závislosti. Jaké ? Dále říkáš : *“Než se začal "ukrajovat" (čas), musela by existovat symetrie všech možností, tedy mohl ZAČÍT se odvíjet kdykoliv. Proč právě před 14 miliardami let?”* Ano, před Třeskem mohl „začít běžet“ čas kdykoliv a taky kdykoliv běžet začal, neb před Třeskem byl v jednotkovém stavu tj. interval na dimenzi časové byl velký : nekonečně = 1 = nula a sama dimenze byla velká : nekonečně = 1 = 0 . Takže si mohl Třesk třesknout kdykoliv a také tak třesknul. (třesk tu není výbuchem, ale pouze „realizací změny“ sebemalé, sebetiché a sebejednoduché). Vtip je v tom, že to posuzujeme my-hmota,

v jistém stavu po Třesku a ta hmota-my už máme své jisté parametry ve vesmíru (na posloupnosti vygenerovaných stavů) a proto se nám jeví (posuzujeme) mnohé „věci“ jako nejednotkové a tedy konkrétní, lokální. (lokalita je či není „nejednotkový stav“ pro globál ? Přesto my lidé řešíme symetrii ve svých teoriích jako lokální umělý stav ...). Proč začal tok – odvíjení času ((pro nás pozemské pozorovatele)) právě před 14,24, miliardami let ? ...proto, protože pro pozorovatele na fotonu tok – odvíjení času se nezačalo ... (?) divná odpověď, že ? Řekl jsem tou divností ovšem přesně to „proč“ my pozorovatelé pozemští vnímáme-posuzujeme stáří vesmíru „tak-a-tak“, proč vnímáme my pozemští pozorovatelé hmotnost vesmíru „tak-a-tak“, proč vnímáme hmotnost protonu „tak-a-tak“, proč vnímáme rychlost světla „tak-a-tak“, proč vnímáme všechny fyzikální parametry a skutečnosti „konkrétní“ „tak-a-tak“ konkrétně proto, že sami jsme asymetricky konkrétní vůči vesmíru, vůči jednotkovému stavu veličin. A to, že začal tok času pro Zemi před 14,24 miliardami let, je pouze číslo vzniklé podle volby etalonových jednotek pozemšťany.

Říkáš : „*Jaké příčiny vedly ke vzniku časové asymetrie?*“ Jóóó, to nevím. Pouze se domnívám, že vesmír nemůže existovat bez zákonů, tedy nemůže existovat jen jako „artefakt“ „A“ (což je Velveličina, -ta se rozštěpí na dvě veličiny : čas a délku a...a ty... atd.) Vesmír realizovaný pouze z veličin by nefungoval a tím neexistoval. Domnívám se, že z nějakého „nutného“ důvodu může vesmír fungovat (a existovat) jen tehdy je-ji realizován z artefaktu + pravidel pro změny artefaktu . Pravidla pro proměnu-změnu artefaktu zřejmě budou čistě matematická-geometrická. ! (tím chci říci, že i chemická pravidla jsou jistým druhem-přepísm-konglomerátem pravidel matematiky, grupami pravidel pocházejících z matematiky, redukovatelné na matematiku (Dušane, promiň mi, že „já genius v říši blbců“ mám primitivní vyjadřovací schopnosti, slovník a tak si musíš ledascos domyslet). Takže na tvou předposlední otázku „*Ta fázová změna začala bez příčiny? A může existovat vztah příčina-následek bez času ?*“ odpovím takto : Příčinou změny „jednotkového stárnutí před Třeskem“ na nejednotkové stárnutí po Třesku (pro hmotného pozorovatele) je sama existence vesmíru, který MUSÍ mít ke své existenci pravidla a tedy především dominující pravidlo o změně. (symetrie v asymetrii). Kdyby to pravidlo o změně neměl, tak by vesmír prostě neexistoval. Ale i ty dva stavy a) existence kontra b) neexistence jsou „pod zákonem“ symetrie (a asymetrie). ((existence = neexistence ...? $1 = 2$? , neb $1 + 10^{5500} = 2 + 10^{5500}$)) Takže prostě aby vesmír existoval musel mít pravidlo o změně a to „samo“ rozhodlo o libovolném začátku odvíjení času v nejednotkových ukrajovaných intervalech (posudkem etalonu voleného) ...; a znova zdůrazňuji, že začátek toku času „je pozorovatelný“ (hmotou) pouze tehdy, vznikla-li souběžně s tím tokem hmota a to dokonce musela vzniknout. Tam, na takovém pozorovateli co nepozoruje stárnutí-tok času, tak takový pozorovatel je nehmotný (foton). Takže „příčina a následek“ jsou opět jen a jen „prvkami“ na posloupnosti změn stavů ...tj. stavu toku času x stavu hmotnosti x stavu polohy-velikosti x stavu atd. Po Třesku nastalo $v < c$. ((vždy je jmenovatel větší než číselník)). Ono mohlo nastat i $c^* > c$, že ? ((vždy by byl číselník větší než jmenovatel)). Pak by to byl „tachyonový vesmír“, ve kterém by „tokem času“ byl „tok-délky“, hmota by byla jiná atd., a prostě na takový typ vesmíru nemáme slovník k jeho popisu. Proč po Třesku nastal „náš typ vesmíru“ ? No, kdyby nastal ten druhý typ vesmíru, tak bychom se v něm divili co že to je za příšerný vesmír ten opačný (ten co tu nyní máme). A dokonce bychom tam v něm (v opačném vesmíru ... což **není** antivesmír !!!) nazvali veličinu délku časem a čas nazvali délkou a ... a byl by to v podstatě totožný vesmír jako je tento zdejší $v < c$ „s volbou toku času“ nikoliv „toku délky“. A tak ať vesmír volil $v < c$ anebo $c^* > c$, vždy by „budoucí pozorovatel“ „viděl“ totéž, v obráceném gardu (považoval-li by délku za čas a čas za délku). Takže realizace vesmíru „do podoby“ jakou máme tu je nevyhnutelná ..., předepsaná a to se pak zdá, že to má na svědomí Bůh. Ne, pouze „ústřední“ zákon o střídání symetrií artefaktů (který generuje spoustu dalších zákonů, pravidel) (a artefakt Velveličina, která generuje „štěpením“ do spousty forem – vlnobalíčků = hmotových elementárních částic a pak konglomerátů.) Tak jak přibývá konglomerátů hmotových, tak přibývá i zákonů k nim např. 7 minut po třesku neexistoval zákon o hašení vápna ani zákon o antibiotikách, že budou reagovat proti chřipce ...

Poslední tvoje věta byla : “*Neříkej, že Ti nerozumím. To Ty a všichni ti, co ve velkém třesku vidí počátek času, nerozumí vlastním hypotézám, mlží a krouží okolo jako kolem horké kaše.*“ No, já „jednička mezi blbci“ své hypotéze rozumím až dost.... a nemlžím a nekroužím, jak vidíš okolo přesného vyslovení „co to začátek je“.

Všimněte si jak fyziku trápí a jak dlouho „bojuje“ s **narušováním zákonů**, např. :

baryonová asymetrie - (Přebytek hmoty nad antihmotou v současném vesmíru)

→ $10^{5000} = A + 10^{5000}$ kde „A“ je veškerá baryonová hmota, která po anihilaci zůstala (páni fyzici tu asymetrii umí matematicky napsat lépe, jistě). Není to nic jiného než „stopstav“ v posloupnosti se střídáním symetrií s asymetriemi. Takže neplatí věčná rovnováha.

<http://ojs.ujf.cas.cz/~wagner/popclan/anti/asymetrie.html> →

citace namátkové : Předpokládá se totiž, že všechny fotony vznikly anihilací hmoty s antihmotou. Zbylé baryony pak představují přebytek hmoty (v celém vesmíru) a současný výskyt antihmoty lze zanedbat.

Tvrzení jasně říká, že ve vesmíru jsou a) jednak fotony co zbyly po anihilaci a b) baryonová hmota která jako nesymetrický zbytek zůstala. To je ale blbé tvrzení, že ?

Andrej Sacharov již v roce 1967 uváděl, že pouhé **narušení zákona zachování** baryonového čísla k vysvětlení baryonové asymetrie vesmíru nestačí.

.....

Pauliho principu výlučnosti, matematickou podobu své teorie označované jako „CPT symetrie“. Tato teorie říká, že hodnoty elektrického náboje (C), parity (tedy prostorových souřadnic a jejich zrcadlového obrazu - P a času - T se nemění, zaměníme-li částici za antičástici. Jinak řečeno, výsledkem působení CPT symetrie na nějaký děj je další fyzikálně přípustný děj, který lze popsat stejným teoretickým aparátem jako děj původní. Fyzici, kteří mají odnepaměti slabost pro symetrii, přijali tuto teorii s nadšením. **A přece pozorujeme narušení zákona o elektrickém náboji - C, o zrcadlovém obrazu - P, o času -T**

<http://scienceworld.cz/fyzika/ztracena-antihmota-3-cpt-invariance-aneb-zahada-casove-asymetrie-2107>

→

citace namátkové :

Mezony jsou vůbec obzvlášť „lehkomyšlnými“ částicemi. K jejich vlastnostem patří, že z veličin, jimiž se částice liší od antičástice, mají nulové všechny náboje s výjimkou elektrického. Jsou-li však mezony neutrální (jako zmíněný K-mezon), mají i ten nulový. Aby fyzikové vysvětlili dlouhou dobu rozpadu kaonů, zavedli v roce 1954 Murray Gell-Mann a Kzuhito Nishijima novou hodnotu elementárních částic, pro níž se vžil název „podivnost“. Neutrální K-mezon (neboli kaon) se od svého antikaonu liší právě jen svou podivností. **to je také svým způsobem „narušení symetrie“, čili nerovnováha, ...**

Záhadu podivných rozpadů kaonů trvala, dokud Čchen Ning Jang a Cung Tao Li nenabídlí koncept, jenž spočíval v tom, že slabá interakce si ve světě částic vynucují porušení takzvaného pravidla parity (P).

Pravidlo parity, jež do té doby fyzici bezvýhradně uznávali, nám říká, že přírodní zákony se při zrcadlovém otočení nemění, obecněji – že příroda se ve fyzikálním smyslu neunavuje s rozlišením pravé a levé strany. (Pravá a levá? To ponechme politikům, žertovali dlouho fyzikové.) Teď se ovšem ukázalo něco jiného. Že by P symetrie neplatila absolutně? Že by příroda na velmi jemné úrovni protivných nestabilních mezonů pravou a levou stranu rozlišovala?

Experimentální práce fyzičky Wuové prokázala, že v mikrosvětě neplatí zrcadlová souměrnost, přesněji řečeno **symetrie P se u slabé interakce porušuje. čili zákon horkého bramboru v posloupnosti střídání stavu symetrických s asymetrickými** Závěr zněl: Zákon parity neplatí při každém vzájemném působení částic! Čchen Ning Jang a Cung Tao Li obdrželi za toto zjištění Nobelovu cenu za fyziku již v roce 1957 Zpět k CPT invarianci. Zdaleka totiž ještě nebylo řečeno poslední slovo. V roce 1964 američtí fyzikové James Cronin a Val Fitch experimentálně prokázali, že rozpad neutrálních K-mezonů občas vede k tomu, že se částice mění v antičástice. Někdy se tyto kaony rozpadaly tak, jak se očekávalo, jindy,

třebaže velmi zřídka, po sobě zanechávaly částice s jinými náboji. Tento proces porušoval další pravidlo „zdravého rozumu“, tzv. „zachování nábojové konjugace (C).

<http://scienceworld.cz/fyzika/ztracena-antihmota-1-diracovy-silene-myslenky-2160>

.....

Vrátíme se na pole teoretické fyziky a budeme se ptát, zda mezi částicemi a antičásticemi vládne skutečně zrcadlová symetrie, jak se původně domníval Paul Dirac. **ne, opat je tu narušování zákona o symetrii**

.....

Nedávno článek o další asymetrii, → Ve Fermilabu objevena vzácná nepárová produkce kvarku top → <http://scienceworld.cz/aktuality/Ve-Fermilabu-objevena-vzacna-neparova-produkce-kvarku-top-4795>

[Aktuality](#) | 26.03.09

To je také „narušování zákonů symetrie“

.....

Narušení izospinové symetrie (u elektromagnetických a slabých)

Narušení C symetrie:

Příklad: existují pouze levotočivá neutrína a pravotočivá antineutrína → pouze C transformace → levotočivé neutrino se transformuje na levotočivé antineutrino

Narušení P symetrie (parity)

Narušení CP symetrie

.....

Rezonanční chirální teorie Je založená na spontánním *narušení symetrie* v QCD - ve spektru QCD se objeví oktet Goldstonovských bosonů.

.....

No ať se člověk laik podívám kam chce do vějíře fyziky, tak tam všude uvidí jak se postupně naráží na „narušování zákonů symetrie“ v každé oblasti fyziky
...což je ten můj >princip horkého bramboru<

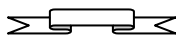
JN, 07.05.2009 v 10:45h

Výklad vize 235

(citace otázky pana R.J. z debaty na NP) : *Existuje "něco", co dimenze něco omezuje ? Může jich být třeba sto? Nebo je to závislé přísně na fyz. podmínkách nějakého děje? Tomuhle "ději" připadá prostor od -do, tomuhle zase maximálně tolik a tolik dimenzí. Nebo je to jen matematika, bez nějaké reálné souvislosti ?*

(reakce) : Pane, když dovolíte, toto je hezká otázka šitá právě ně na tělo. Pane, moje představa o více dimenzích je taková, že „dimenze veličiny se multiplikuji“ a to „geometrickým“ způsobem. Vesmír začne „bodem“...ten „naroste pomnožením“ na přímku. Multiplikací „přímky“ se vyrobí „plocha“ ; multiplikací „plochy“ se vyrobí „objem-prostor“ – toto až sem, je „geometrická“ realizace, každému zřejmá. Další dimenze (téže veličiny, máme dvě) „vznikají“ také multiplikací, ale už to není typický „geometrický“ pohled, vznikají jinak, „presentují“ se jinak : jako „kompaktifikace“ (akt křivení do sebe) každé vyšší dimenze do „vyšších“ dimenzí téže veličiny. V podstatě je to „**vlnobalíčkování**“ vyšších dimenzí do multi-geometrie...kterou už smysly nechápeme. Proto vyšší dimenze existují už jen ve hmotě, hmota je takto sama realizovaná, a tam jich může být i sto → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/eb/eb_002.doc

Výklad vize 236